

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci navrhovatelky: **Originala CB s. r. o.**, sídlem Varšavská 36, Praha 2, zastoupené Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, sídlem třída Kpt. Jaroše 3, Brno, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, o námitce podjatosti vznesené navrhovatelkou v řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Ao 40/2021,

t a k t o :

Soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Radan Malík, JUDr. Barbara Pořízková a JUDr. Pavel Molek **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 Ao 40/2021.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka podala dne 30. 10. 2021 u Nejvyššího správního soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy vydaného odpůrcem dne 27. září 2021, č. j. MZDR 14601/2021-25/MIN/KAN, k ochraně obyvatelstva před dalším rozšířením onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, a to v rozsahu čl. I bodu 3 písmeno b) a čl. I bodu 16 ve znění pozdějších změn (dále jen „mimořádné opatření“). Toto opatření zakazuje zákazníkovi vstoupit do vnitřních a vnějších prostor provozovny stravovacích služeb, hudebních, tanečních, herních a podobných společenských klubů a diskoték, heren a kasin, pokud vykazuje klinické příznaky onemocnění Covid-19 nebo, s výjimkou dítěte do dovršení 12 let věku, nesplňuje některou z podmínek, kterými jsou zjednodušeně řečeno negativní výsledek rychlého antigenního testu ne starší než 72 hodin, či RT-PCR testu ne starší než 7 dní, prodělání onemocnění Covid-19, platné očkování proti této nemoci, či podstoupení rychlého antigenního testu s negativním výsledkem na místě. Dále opatření provozovatelům nařizuje splnění těchto podmínek kontrolovat, a v případě že osoba splnění podmínek neprokáže, zakazuje provozovateli osobu vpustit do provozovny, resp. poskytnout jí službu.

[2] Poté, co navrhovatelce bylo ze strany soudu doručeno poučení o složení rozhodujícího senátu a o možnosti namítat podjatost těchto osob, zaslala navrhovatelka soudu *návrh na vyloučení soudců, kteří se plně podrobili očkování proti Covid-19*. Navrhovatelka v návrhu na zrušení mimořádného opatření poukazuje na skutečnost, že pojetí očkování jako potvrzení o bezinfekčnosti je dle jejího názoru nepravdivé. Zároveň si je vědoma, že přes 6 milionů občanů ČR již bylo proti onemocnění Covid-19 naočkováno, mohou mezi nimi tedy být i soudci Nejvyššího správního soudu. Přitom pokud se člověk očkování podrobil z toho důvodu, že uvěřil argumentům uváděným v očkovací kampani odpůrce, může mít problém podívat se na fakta

o očkování, která prezentuje navrhovatelka ve svém návrhu, nestranně a nezávisle. Navrhovatelka odkazuje na judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva týkající se nestrannosti soudce, která využívá tzv. subjektivního a objektivního testu nestrannosti.

[3] Navrhovatelka proto navrhuje, aby z rozhodování věci byli vyloučeni soudci, kteří se podrobili alespoň dvěma dávkám očkování proti onemocnění Covid-19, případně očkování jednodávkovou vakcínou. Zároveň sděluje, že nenamítá podjatost soudců, kteří se podrobili očkování jen částečně, neboť u těch nespátřuje tak silnou obavu, že budou touto skutečností ovlivněni.

[4] Soudci, kteří mají dle rozvrhu práce o návrhu na zrušení mimořádného opatření rozhodnout, tedy JUDr. Radan Malík, JUDr. Barbara Pořízková a JUDr. Pavel Molek, k námitce podjatosti uvedli, že nemají žádný vztah k věci ani účastníkům řízení a nejsou si vědomi žádných dalších okolností, které by mohly zakládat pochyby o jejich nepodjatosti. Okolnost, zda jednotliví soudci podstoupili očkování, považují za citlivý údaj a nespátřují zákonnou oporu pro jeho sdělení navrhovatelce. Zároveň okolnost, zda očkování podstoupili či nikoliv, nijak neovlivňuje jejich nestrannost v rozhodování o věci.

II. Právní posouzení Nejvyššího správního soudu

[5] Nejvyšší správní soud výše uvedené navrhovatelčino podání posoudil podle jeho obsahu jakožto námitku podjatosti vůči soudcům, jejichž rozhodování ve věci připadá v úvahu, tedy těm, kteří mají dle rozvrhu práce o návrhu rozhodnout. Soud dále shledal, že námitka podjatosti byla uplatněna včas, přičemž jsou splněny i další podmínky nutné pro rozhodnutí o ní.

[6] Námitka podjatosti není důvodná.

[7] Při posouzení důvodnosti námitky podjatosti vycházel Nejvyšší správní soud z § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), podle kterého jsou soudci „*vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti...*“ Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. musí být námitka zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

[8] Je třeba předeslat, že při úvahách o vyloučení soudce je nutno postupovat velmi obezřetně, neboť jde o výjimku z ústavní zásady, podle které nesmí být nikdo odňat svému zákonnému soudci, neboť příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon a na něj navazující rozvrh práce určuje osobu zákonného soudce (příslušného soudního oddělení, senátu), je tato příslušnost zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci lze proto jen výjimečně a ze závažných důvodů, které mu, alespoň potenciálně, brání rozhodnout v souladu se zákonem, nezaujatě a spravedlivě (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16).

[9] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu plyne, že nestrannost soudce je především subjektivní psychickou kategorií, jež vyjadřuje vnitřní vztah soudce k projednávané věci. Při posuzování námitky podjatosti je však třeba nestrannost vnímat i z hlediska objektivního, tzn. zkoumat, zda skutečně existují objektivní okolnosti, jež vyvolávají oprávněné pochybnosti o nezaujatosti soudce v konkrétním případě. Jak se k této otázce vyjádřil Ústavní soud, vyloučení soudce z projednávání a rozhodování ve věci má být založeno nikoliv jen na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnosti o jeho nepodjatosti; při posuzování této otázky je tedy třeba učinit úvahu, zda – s ohledem na okolnosti případu – lze mít za to, že by soudce podjatý mohl být (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 27. 11. 1996, sp. zn. I. ÚS 167/94). Otázka podjatosti nemůže být ve všech případech postavena

pokračování

zcela najisto, nicméně rozhodovat o této otázce je nutno vždy na základě existujících objektivních skutečností, které k subjektivním pochybnostem osob zúčastněných na řízení vedou. K vyloučení soudce z projednání a rozhodnutí věci však může v zásadě dojít teprve tehdy, když je evidentní, že vztah soudce k dané věci, účastníkům nebo jejich zástupcům dosahuje takové povahy a intenzity, že i přes zákonem stanovené povinnosti nebudou moci nebo schopni nezávisle a nestranně rozhodovat (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 7. 2001, sp. zn. II. ÚS 105/01). Na uvedená východiska ostatně odkazovala i sama navrhovatelka.

[10] Navrhovatelka svoji námitku odůvodnila tak, že očkovaní soudci nebudou schopni nezávisle a nestranně posoudit skutečnosti, které navrhovatelka ve vztahu k očkovaní proti nemoci Covid-19 v návrhu ve věci samé tvrdí.

[11] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že okolnost, zda konkrétní soudce je či není očkován, mu není známa a nemá ani žádný zákonný podklad k jejímu zjištění. Pokud by soudce očkován byl, již vůbec nelze dovozovat jeho motivaci k tomuto kroku, jak to činí navrhovatelka. Bez ohledu na výše uvedené je však Nejvyšší správní soud přesvědčen, že se nejedná o relevantní důvod pro vyloučení soudce z rozhodování ve věci.

[12] Epidemií onemocnění Covid-19, kterou je Česká republika v různé intenzitě zasažena od roku 2020, je v obecné rovině dotčen každý člověk, včetně soudců příslušných k rozhodování o zrušení mimořádných opatření Ministerstva zdravotnictví vydávaných při této epidemii. Takové dotčení, které v sobě bezesporu zahrnuje i osobní rozhodnutí každého jednotlivce o tom, zda se proti této nemoci nechá očkovat, však nelze bez dalšího považovat za vztah k věci, na jehož základě by bylo možno pochybovat o nepodjatosti rozhodujícího soudce.

[13] Ostatně, pokud by tomu tak bylo, bylo by zcela shodně možno pochybovat i o podjatosti soudců, kteří očkovaní nepodstoupili. Optikou navrhovatelčiných tvrzení by tím totiž, stejně jako soudci očkovaní, získali či dokonce vyjádřili určitý poměr k věci, pouze v opačném směru. Ve vztahu ke kategorii podjatosti je však nerozhodné, zda je osoba ovlivněna pozitivním či negativním způsobem, za nepřijatelný je nutno považovat jakýkoliv jiný vztah k věci, než neutrální. Při takto širokém pojetí „vztahu k věci“, jaký konstruuje navrhovatelka, by o jejím návrhu nemohl nepodjatě rozhodnout nikdo. Obava navrhovatelky o to, zda se očkovaná osoba bude schopna na fakta o očkovaní podívat nezaujatě a nestranně, je tak zcela lichá a vyznívá tak, že jejím cílem je, aby o návrhu rozhodovali soudci, o kterých se domnívá, že budou souznít s argumentací obsaženou v jejím návrhu.

[14] Navrhovatelka nepřednesla žádné další konkrétní důvody, pro které by daní soudci měli být pro svůj vztah k věci z jejího projednávání a rozhodnutí vyloučeni. Obecná skutečnost, zda soudce je či není očkován, takový důvod nezakládá. Lze tedy uzavřít, že navrhovatelčina námitka neobsahuje žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody podjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s. Ani z vyjádření shora jmenovaných soudců neplyne nic, co by mohlo založit pochybnost o jejich nepodjatosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že vznesenou námitku podjatosti neshledal důvodnou.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. listopadu 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu